

БРАТИСЛАВ МИЛАНОВИЋ

ДОМ СТАРАЦА

1.

Чуло се: лупило, шкљоцнула реза
као да је одзвонио одсудни сат
у кости се намах увукла језа,
низ кичму клизнула ледена кап:
откуд он овде, око њега мемла,
мирише пелен, пужеви и земља...

Око њега – обличја од ваздуха,
од паучине и згуснуте таме,
љубопитљива, радозналог духа;
загледају га ко лутку од сламе
у самозаборав потопљена лица:
шта је – добра причина или злица?

Он стоји смушено наред дворишта,
усред чудне, опипљиве празнине:
споља – зидови, а унутра – ништа
поуздано са чије би се разине
разјаснио тај неискazив сплет
околности, појава – тај врли свет.

2.

Затварају за њиме судња врата
а жив је, исто као пре што је био
и тај лед што се око њега хвата
у просторима које није ни снио
– крчка, ломи се у новој тишини
а он је, слуги, негде у нигдини...

Затварају насилно ту капију
– све што је имао сад је напољу...
ко да желе да узапте, да скрију
сав прошли живот и заспу га сољу...
А за старачко и рушно му тело
ту је суво цвеће, свеће и... опело...

Затварају се за леђима вратнице,
и гусне маховина што се хвата
за откуцаје последње сатнице
по угловима овог резервата.
Он не мари закон тог пресудилишта
што га као удав вуче у Ништа.

3.

И пријатељи су остали напољу,
засађени у ветру, испод крста
– он усамљен трепери, тражи бољу
тачку ослонца: ех, да му је чврста
бар једна једина стопа у кући
где ће га сумње коначно дотући

Све се око њега криви и љуља:
столови, столице, зидови, људи,
баш као у сновима, све се суља
општом низбрдицом... ка некој студи...
сав свет срља у амбис, у пропаст,
једну пошаст сустиже друга пошаст...

Намигују врази – унучад, кћери –
што су га на чудну коцку довели:
он иде – на ништа, на све – те звери,
таква су нова правила увели,
њима све стечено у дугој драми
у којој је он и од самог самљи.

4.

На улазу – баш све му је узето:
сваки папирић, лична карта, новац,
кључеви од стана, па чак и свето
право да брине о себи – зар ловац
на душе чува га од њега самог?
чак трун под ноктом тражи му у залог.

И не само наду – све је оставио
на улазу у то ново слудилиште,
зар се као кривац неки прославио
па се од њега све до гола иште?
Припада му сада само кожа
коју облаче и просјак и велможа.

Толико му је дато у овој деоби,
последњој, пред сам излазак у млечност,
звездану, толико у овој сеоби
у законитост леда, у безречност.
Ал' најпре ће морати да одчама
у тој кући где га нагриза осама.

5.

Милутин Васовић чами иза зида,
на руци му расте печурка права
откако је допао овог невида
где се сусрећу живот и страва
Надолазећег и великог Ништа,
у овом дому – усред губилишта.

Шта ли је та гљива насред песнице?
Знак да месо већ постаје земља?
Јављају му се слике из повеснице
промаклог живота, са дна безвременља:
пусте жене, шаран у виру, штука...
намигују иза животних окука.

Слути одакле је дошла та спора
што расте на њему – права рудњача,
зашто га је задесила покора
због које страх из дана у дан јача:
то га изнутра једе нека мука,
то надире из тела – место јаука.

Печурка избија из његовог меса
место речи што се у грудима гуше
док зову глувог оца са небеса:
погледај своје законе сред тмуше
како копне док се ваља нека
стихија – грдна, подмукла, далека...